

[Socialministeren.]

sikring, og navnlig Stillingen i Øjeblikket, vil man være klar over — det var de ærede Ordførere jo ogsaa klar over —, at det vil være ganske haabløst at stille et saadant Krav paa dette begrænsede Omraade, uanset om man kan nære al mulig Sympati, og ikke andet end Sympati, for de Mennesker, det drejer sig om. Dog synes jeg, at man maaske kan bebrejde Foreningen, at den har stillet sine Krav saa stærkt, saa principielt op i Stedet for at komme med nogle mere fornuftige, efter Tidsforholdene afpassede fornuftige Forordringer. Naar man staar overfor Kravet om en Forhøjelse paa dette ene Punkt med 722 000 Kr., maa man dog sige sig selv, som Forholdene ligger, at dette kan jeg ikke komme til den danske Rigsdag med, thi jeg kan ikke faa det gennemført for Tiden, og det rent bortset fra — jeg skal ikke lægge noget Ansvar over paa Rigsdagen —, at jeg heller ikke vilde fremsætte dette Krav, thi uanset al den Sympati, jeg nævnte, maa der være et vist Forhold mellem den sønderjydske Enkeforsørgelse og den Lovgivning, vi i øvrigt har her i Landet. Hvis man er inde i dansk Sociallovgivning, vil man vide, at ikke alene Hjælpen til Enkerne — den er nemlig lig Nul —, men ogsaa til Enkebørnene her er saa ringe, at jeg ikke tør, rent sagligt, fremsætte de Krav, som Krigsinvalideforeningen har stillet, end ikke, om Tiderne ikke var saa daarlige, som de er.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte ogsaa om Invalidebeskæftigelsen, og han kan være sikker paa, at undertegnede som gammel Formand for Invalideforsikringsraadet i allerhøjeste Grad interesserer mig for dette Problem. Jeg saa med Glæde, at det blev muligt ved den Revision af Invalideforsikringsloven, der blev foretaget under Venstres Regering i 1927—28, lige efter at jeg igen var traadt til i Invalide-raadet, at optage en Paragraf, hvorefter Invalideforsikringsraadet skulde beskæftige sig med at søge Invalidere og vanføre ansat i større Omfang, end det nu sker, noget, jeg personlig har kæmpet for lige fra 1919, da jeg skrev om det mærkværdige i, at man stadig her i Landet paa de Pladser, hvor man udmærket godt kunde bruge Invalidere af mange forskellige Typer, som kunde gøre lige saa god Fyldest som normale Mennesker, gerne fandt kæmpesvære, garderhøje unge Personer, som sad paa en Stol. Men det er meget svært at komme videre i dette Spørgsmaal. Der er en Animositet i Praksis, som ikke paa nogen Maade svarer til den

Velvillie, der altid udtales i Teorien: Statsministeren har for et Par Aar siden udsendt et Cirkulære til samtlige Ministerier om ogsaa af Hensyn til Statens økonomiske Forhold at sørge for paa alle mulige Pladser, hvor det var muligt, at anbringe Invalidere; jeg tror, at det bortset fra selve Invalideraadets Kontor, hvor der med stor Fordel anvendes 10 Invalidere, er en meget begrænset Anvendelse, de Herrer Afdelingschefer rundt omkring i Stat og Kommuner gør af Invaliderne, for ikke at sige i private Virksomheder — nej, jeg vil dog ikke sige private Virksomheder, for undertiden kan man træffe private Arbejdsgivere, som er mere forstaaende i den Henseende, end det offentlige er. Men altsaa, jeg siger dette til det ærede Medlem, for at han skal være klar over, at de Vanskeligheder, som Kravene her støder paa, ikke kommer fra Socialministeren personlig. Jeg interesserer mig overordentlig stærkt for det Spørgsmaal; men det gælder ogsaa med Hensyn til Tanken om at gøre et Fremstød paa dette Omraade, at uden Samarbejde med henholdsvis Arbejdsgiverforeningen og Fagorganisationerne herhjemme tror jeg ikke, det vil faa praktisk Betydning, og Tidspunktet er vist heller ikke det heldigste til at fremme den Sag paa, naar Arbejdsløsheden blandt de legemligt normale er saa kolossal, som den er.

Det næste Spørgsmaal, det ærede Medlem (Jørgen Møller) berørte, var den saakaldte Tilvænnings-teori og den i Forbindelse hermed staaende Efterundersøgelse, som ogsaa en anden æret Taler — jeg tror, det var den ærede Ordfører for det radikale Parti (Lausten) — var inde paa. Her er jeg ikke enig med de ærede Ordførere. Selv om det drejer sig om Krigsinvalidere — det maa principielt være det samme —, staar hverken Samfundet eller nogen Part sig ved, at man slaar sig til Ro med, at hvis en har faaet en svær Beskadigelse, er han saa og saa langt nede, at han ikke kan komme længere frem; det er ikke nogen heldig Teori, og den er heller ikke anerkendt af nogen Art af social Videnskab, som jeg kender til i noget Land, og skal heller ikke med min gode Villie blive anerkendt her i Landet. Jeg ved meget godt, at det særlig er fra mine egne, man kommer frem med disse Synspunkter; men jeg kan ikke bøje mig paa dette Punkt. Derimod er der et andet Punkt, hvor jeg gerne vil bøje mig, og det er med Hensyn til dette, at naturligvis skal man administrere paa dette Omraade med den største Forsigtighed og Forstaaelse overfor det enkelte Individ. Administrationen skal forstaa, at det her